

отлетѣлъ въ двореца си и го запалилъ. Пламналъ дворецътъ — изгорѣлъ. Изгорѣлъ въ него и змей Огнянъ.

* * *

Гергьовдень е най-голѣма пролѣтна радостъ въ село. Моми и момци, премѣнени, накичени, рано-рано излизатъ въ гората за цвѣтя и росенъ здравецъ, да увиятъ китки и вѣнци, да укичатъ глави, да укичатъ и ведра-та съ прѣсното млѣко, да укичатъ и агнета, и овци.

Подрали всички моми и момци, подрали и тръгнали. Подрали сѣ тѣхъ и Деница хубавица. Набрали всички росенъ здравецъ, увили си

росни китки. Заминали край змеювитѣ извори. Гледатъ чудо невидено — злато тече отъ изворитѣ. Всички моми редъ по редъ потапяли киткитѣ си въ златото. Ни една се китка не позлатила. Най-подиръ дошла Деница. И щомъ китката си потопила, за чудо и приказъ, китката ѝ се позлатила, а изворитѣ пресъхнали.

Върнали се момитѣ весели въ селото. Върнала се и Деница, ала посърнала, болна. И щомъ влѣзла въ кѣщи, легнала. И боледувала отъ врѣхъ Гергьовдень, дори до Петровдень.

Майка ѝ день и нощъ плакала, по врачки и баячки скитала, па на Петровдень грабнала позлатената китка, отишла на змеювитѣ извори и тамъ китката хвърлила. Китката огнь пламналъ, отъ изворитѣ потекла бистра водица и оздравѣла Деница . . .

И днесъ изворитѣ струятъ бистра студена водица. И когато уморенъ пѣтникъ поседне подъ явора край изворитѣ и жаждата си утоли, яворовитѣ листа му тихо пришепватъ легендата за Златнитѣ извори.

Александъръ Спѣсовъ